

Vzpomínka na MUDr. Olgu Příbylovou, Ph.D.

Konopásek B.

Onkologická klinika VFN a 1. LF UK, Praha

V ruce držím fotografii z roku 1996. Je na ní as. MUDr. Olga Příbylová, Ph.D., v průběhu prvního ročníku onkologické konference „Staškovy dny“. Letos proběhne již 16. setkání. Organizací byla jako vždy pověřena MUDr. Příbylová. V předsednictvu ji však již neuvidíme. Náhle nás opustila, doslova u rozpracovaného vědeckého programu.

Mohl bych nyní přistoupit k vypočítávání všech zásluh, které jí onkologie může připsat. Některé z nich byly oceněny, jiné zůstaly zcela anonymní. Zprvu se věnovala problematice dětské

onkologie a pozdním následkům radio-terapie. Mnohé děti, které léčila v osmdesátých letech, jsou dnes již samy rodiči. Později se zaměřila na onkogynologii a nádory prsní žlázy. Stála u řady výzkumných programů a v některých se stala hlavním řešitelem. Spolupodílela se na realizaci mezinárodních klinických studií a byla to právě ona, která naši kliniku reprezentovala v zahraničí. Někteří významní onkologové z Evropy i Ameriky ji oslovovali „Olgo“ a ona je na oplátku pozvala do Prahy na Staškovy dny. A to je podstatné pro opravdovou spolupráci jak v oboru, tak i napříč jinými specializacemi. Kromě své klinické praxe se věnovala negraduální výuce medicíny. Budoucí lékaři ji již neuslyší na přednáškách a stážích ani se k ní nebudou moci přihlásit na zkoušku. V posledních letech plně organizovala klinický i bazální výzkum. Značnou energii odevzdala onkologii též v rámci svého členství v České onkologické společnosti. Její odchod ranil nás všechny, ale především její pacienty, kteří se jen

těžko mohou smířit se skutečností, že je jejich lékařka navždy opustila. Nebudu dále pokračovat, ale sám sobě bych si rád připomněl.

Byla třeskutá zima a my jsme na vrcholu jednoho alpského velikánu seděli s kolegy v útulné horské chalupě. Popíjeli jsme nějaký místní šnaps a pak nám přikázali sjet z vrchu na saních. Losovali jsme, kdo s kým pojede, a mně los přiřknul Olinu. Vyjeli jsme a ve tmě sjeli z cesty a skončili na sjezdovce. Saně se vůbec nedaly kontrolovat. Řítili jsme se, já seděl vpředu, řídil a slyšel, jak Olina křičí: „Měj rozum, vždyť nám je dohromady sto let.“

Přestože jsem značně starší, vždy jsem o jejích slovech a názorech pečlivě uvažoval. Uměla totiž dobře rozlišit mezi věcí závažnou a malicherností. Často mě nabádala: „Nerozčiluj se, nestojíš to za to, jde o maličkost. Ještě tě raní mrtvice.“

To, že jsi, Olgo, odešla, však maličkost není!

doc. MUDr. Bohuslav Konopásek, CSc.